

Passejant per Barcelona

TEXT: MILA TORRES

Agustí Puig

Fa un temps, passejar per les galeries de Barcelona significa trobar-te amb algun pintor sabadellenc i això m'omple d'alegria. Ja sabem que tenim bons artistes, també sabem que fa molts anys que es mouen no només per Barcelona sinó també per la resta d'Espanya, Europa, Amèrica, Japó... és a dir tenen una projecció en aquest món globalitzat. Les seves obres agraden i el públic les aprecia, això és el més important. I a mi veure com evolucionen em permet tenir una visió ampla de la seva creació.

El mes de gener em vaig trobar amb una exposició d'Agustí Puig a l'Espai Volart, em principi vaig pensar que estarien exposades les obres que surten a la pel·lícula de Woody Allen, *Vicky Cristina Barcelona*, no perquè siguin més importants que

les altres que estigui fent, sinó per pura tafaneria. De totes maneres vaig posar-li un deu mentalment a l'artista per no voler cridar més l'atenció per aquest fet (un fet indiscutiblement fantàstic) i demostrar que la seva creació, evidentment, no es queda aquí. L'Espai Volart és una gran sala que permetia a Puig exposar grans peces, algunes de més de mig metre realitzades amb *grattage*, tècnica que permet descobrir el blanc ocult del fons de l'obra creant màgia en el seu descobriment i en el que l'espectador participa activament al trobar-se amb unes dimensions que li permeten entrar en la creació, formar part d'ella i transportar-se a un món diferent al que viu quotidianament, però que alhora el fa investigar i descobrir més coses seves, del món i de les sensacions.

>

Carles Bellostà

Els mesos de febrer i març em trobo amb dos sabadellencs exposant molt a prop: Ramiro Fernández i Carles Bellostà.

A la Galeria René Metras, galeria que va apostar per l'art d'avantguarda en uns inicis, anys seixanta, en que no era tan fàcil, penjava la seva obra en Ramiro Fernández, sota el títol "El bon temps", quinze olis sobre tela, tres petites escultures en bronze pintades amb oli i una sèrie d'aquarel·les. La seva creació canta a la vida tranquil·la, feliç, ordenada i convida a l'espectador a crear narracions, contes, històries amb allò que veu, pot narrar la seva pròpia vida inventada en una escenografia determinada, la del quadre que ell esculli o crear aquella que li agradaria viure dins la seva fantasia imaginària. L'obra de Ramiro Fernández és una obra figurativa que convida a la narració i que ella per si mateixa ja construeix relats que podran ser més grans o més petits segons vulgui l'espectador. Es tracta d'una creació senzilla, plena de dolçor on el color és revelant.

I a la Galeria Subex exposava en Carles Bellostà. La seva obra realitzada amb pocs elements compositius crea una atmosfera que envaeix a l'espectador. Obra figurativa on el paisatge és la temàtica però que deixa tota aquesta funció de protagonistes principals a l'aire que respiren, a les sensacions que produeixen, als sentiments que desperten. Els tocs de pinzell són determinants, de la mateixa manera que les tonalitats i les entrades de llum en zones escollides dels quadres. Aquesta importància de l'entrada lumínica permet que l'obra sigui diferent segons les hores del dia i com incideixi en ella la llum natural. Una obra d'en Bellostà no és la mateixa a les dotze del migdia que a les set de la tarda, no és la mateixa a plena llum del dia que quan el sol s'està anant i aquí rau un dels seus misteris i fa la seva creació apassionant impedit que qui la vegi la pugui oblidar amb facilitat. Una creació amb arrels realistes i romàntiques dels segle XIX i principis del XX, transportada al nostre segle XXI dotant-la d'un valor molt determinat.

Tres artistes amb obres molt diferents, amb un llenguatge plàstic fa molt anys assimilat i propi que permet distingir la seva creació i que ens permet tenir diferents sensacions als amants de l'art. Gràcies per deixar-nos gaudir d'un art amb majúscules.

Carles Bellostà

Carles Bellostà

Ramiro Fernández Saus